

Het Boek Daniël - Honderdeenenvijftig

De symboliek van de tempel: onthulling van de verborgenheden van de goddelijke en menselijke verbinding

Jeff Pippenger

2024-03-22

De twee stokken worden samengevoegd om één tempel te worden. Zesenvestig is het symbool van de tempel, en het zijn zesenvestig jaren die de gevangenschap van het noordelijke koninkrijk scheiden van die van het zuidelijke koninkrijk. Wanneer de vertreding van het heiligdom en van het heerleger ten tijde van het einde in 1798 voltooid is, zijn het zesenvestig jaren die de twee stokken samenvoegen tot een tempel. Van 723 v.Chr. tot 677 v.Chr. werd de tempel neergehaald en vertreden. In 1798 eindigde de vertreding en tegen 1844 was er een tempel opgericht. Daar zouden zij één volk worden, met één koning, en ophouden te zondigen tot in eeuwigheid. Dat was het plan, maar de opstand van 1863 schoof het plan op naar 2001.

Paulus duidt de gemeente aan als het lichaam en Christus als het hoofd, en Paulus gebruikt het lichaam als een symbool van het vlees. Het vlees en het lichaam zijn voor Paulus onderling verwisselbare termen.

Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werken van het lichaam doodt, zult gij leven. Romeinen 8:13.

Het ontwerp van de menselijke tempel is gebaseerd op het ontwerp van Gods tempel. Het lichaam, dat de Kerk is, komt overeen met het vlees in de tempel van een individu. In de tempel van een individu is de geest het hoofd en is het lichaam het vlees.

Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn beenderen. Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn. Deze verborgenheid is groot; maar ik spreek met het oog op Christus en de gemeente. Efeziërs 5:30–32.

De tempel die Johannes moest meten, toen het bazuingeschal van de zevende engel het begin markeerde van het werk om het geheimenis van God te voleinden, was Gods tempel; maar de tempel van de mens werd geschapen naar het beeld van Gods tempel. Zij zijn onderling verwisselbare symbolen. Mozes was zesenvestig dagen op de berg, toen hem het voorbeeld werd getoond dat hij moest gebruiken bij het oprichten van de aardse tabernakel. Het voorbeeld was ontleend aan de hemelse tempel.

Christus was de hemelse tempel, geopenbaard in het vlees, en Hij vertegenwoordigt het patroon van de menselijke tempel, want de mens werd geschapen naar Zijn beeld. Om deze reden wordt het patroon van de menselijke tempel weergegeven door zesenvestig chromosomen.

De tempels zijn profetisch onderling verwisselbaar. Daarom bestond de tempel die Johannes werd opgedragen te meten slechts uit twee vertrekken, zonder voorhof. Het eerste vertrek

vertegenwoordigt de menselijke tempel, de gemeente (de bruid), de natie, het lichaam, dat het vlees is. Het tweede vertrek vertegenwoordigt de goddelijke tempel, de bruidegom, de koning, het hoofd, dat het verstand is. De belofte van het eeuwige verbond, die in de laatste dagen voor de honderd vierenveertigduizend wordt vervuld, is uitgebeeld door de twee stokken van Ezechiël hoofdstuk zevenendertig. Zij is uitgebeeld door de tempel van Johannes, die uit twee vertrekken bestaat. Zij is uitgebeeld door Paulus' specifieke definities van het mysterie van Christus in de gelovige, de hoop der heerlijkheid.

Het werk van het verzegelen van de honderd vierenveertigduizend is het werk van het blijvend verenigen van de Godheid met de mensheid. Dat werk wordt volbracht tijdens het klinken van de Zevende Bazuin. Die vereniging wordt, regel op regel, op velerlei wijzen in de Schriften voorgesteld. Het werk van rechtvaardiging en heiliging zijn de theologische termen voor dat werk. Rechtvaardiging is het werk van Christus als onze Plaatsvervanger, en het werk van heiliging is het werk van Christus als ons Voorbeeld. Rechtvaardiging vertegenwoordigt onze aanspraak op de hemel en heiliging vertegenwoordigt onze geschiktheid voor de hemel. Beide werken worden de gelovige gebracht door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. Dat werk wordt voorgesteld als het schrijven van Gods wet in de harten en gedachten van hen die in het eeuwige verbond worden aangenomen.

Het „denken” vertegenwoordigt het vertrek in de tempel waar het hoofd zich bevindt. Het denken is wat de hogere natuur wordt genoemd, in tegenstelling tot het vlees, dat de lagere natuur is. Het denken wordt vertegenwoordigd door onze gedachten; het vlees wordt vertegenwoordigd door onze gevoelens.

“Velen ervaren onnodig ongeluk. Zij wenden hun gedachten af van Jezus en richten die te veel op zichzelf. Zij vergroten kleine moeilijkheden en spreken ontmoediging uit. Zij maken zich schuldig aan de grote zonde van onnodig morren over Gods beschikkingen. Voor alles wat wij hebben en zijn, staan wij bij God in de schuld. Hij heeft ons vermogens gegeven die, tot op zekere hoogte, gelijksoortig zijn aan die welke Hij Zelf bezit; en wij behoren ons ernstig in te spannen om deze vermogens te ontwikkelen, niet om het eigen ik te behagen en te verheffen, maar om Hem te verheerlijken.

„Wij behoren niet toe te laten dat onze gedachten van hun trouw aan God worden afgebracht. Door Christus mogen en behoren wij gelukkig te zijn, en behoren wij gewoonten van zelfbeheersing te verwerven. Zelfs de gedachten moeten in onderwerping aan de wil van God worden gebracht, en de gevoelens onder de beheersing van rede en godsdienst. Onze verbeelding is ons niet gegeven om ongebreideld haar gang te laten gaan en haar eigen weg te laten volgen, zonder enige inspanning tot beteugeling en tucht. Indien de gedachten verkeerd zijn, zullen de gevoelens verkeerd zijn; en de gedachten en gevoelens tezamen vormen het zedelijk karakter. Wanneer wij besluiten dat van ons als christenen niet wordt verlangd onze gedachten en gevoelens in toom te houden, komen wij onder de invloed van boze engelen en nodigen wij hun tegenwoordigheid en hun heerschappij uit. Indien wij toegeven aan onze indrukken en toelaten dat onze gedachten zich bewegen in een bedding van achterdocht, twijfel en gemor, zullen wij ongelukkig zijn, en ons leven zal op een mislukking uitlopen.” Review and Herald, 21 april 1885.

Gedachten en gevoelens samen vormen het zedelijk karakter. Ons karakter bestaat uit een lagere en een hogere natuur; het verstand is de hogere natuur, en indien de gedachten van het verstand geheiligd zijn, zullen onze gevoelens geheiligd worden. Dit is omdat het verstand de hogere, sturende natuur is van de twee naturen die onze menselijkheid uitmaken. De „vermogens” die als deel van ons wezen zijn ontworpen, zijn „in zekere mate” „gelijk aan die welke” Christus „bezit,” want wij zijn geschapen naar Zijn beeld, en wij „behoren ons ernstig in te spannen om” die „vermogens” te „ontwikkelen.”

De vermogens die deel uitmaken van de hogere natuur, of de geest van een mens, zijn het oordeelsvermogen, het geheugen, het geweten en vooral de wil.

“Velen vragen: ‘Hoe moet ik mij aan God overgeven?’ U verlangt ernaar uzelf aan Hem te geven, maar u bent zwak in zedelijke kracht, in slavernij aan twijfel en beheerst door de gewoonten van uw zondige leven. Uw beloften en voornemens zijn als touwen van zand. U kunt uw gedachten, uw aandriften, uw genegenheden niet beheersen. De kennis van uw verbroken beloften en verbeurde toezeggingen verzwakt uw vertrouwen in uw eigen oprechtheid en doet u voelen dat God u niet kan aannemen; maar u hoeft niet te wanhopen. Wat u moet verstaan, is de ware kracht van de wil. Dit is de heersende macht in de natuur van de mens, de macht van beslissing of van keuze. Alles hangt af van de juiste werking van de wil. De macht om te kiezen heeft God de mensen gegeven; het is aan hen die uit te oefenen. U kunt uw hart niet veranderen, u kunt niet uit uzelf de genegenheden ervan aan God geven; maar u kunt ervoor kiezen Hem te dienen. U kunt Hem uw wil geven; dan zal Hij in u werken zowel het willen als het werken naar Zijn welbehagen. Zo zal uw gehele natuur onder de heerschappij van de Geest van Christus worden gebracht; uw genegenheden zullen op Hem gericht zijn, uw gedachten zullen met Hem in overeenstemming zijn.

“Verlangens naar goedheid en heiligheid zijn juist voor zover zij reiken; maar als u hierbij blijft stilstaan, zullen zij niets baten. Velen zullen verloren gaan terwijl zij hopen en verlangen christenen te zijn. Zij komen niet tot het punt waarop zij hun wil aan God overgeven. Zij kiezen er nu niet voor christenen te zijn.

„Door het juiste gebruik van de wil kan in uw leven een algehele verandering teweeggebracht worden. Door uw wil aan Christus over te geven, verbindt u zich met de macht die boven alle overheden en machten verheven is. U zult kracht van boven ontvangen om u standvastig te bewaren, en zo zult u, door voortdurende overgave aan God, in staat gesteld worden het nieuwe leven te leven, ja, het leven van het geloof.” Schreden naar Christus, 47, 48.

De kracht van de wil is de „regerende macht” in de natuur van de mens, en de heerser bevindt zich in de afdeling van de menselijke tempel die verbonden is „met de macht die boven alle overheden en machten verheven is.” De plaats waar de vereniging van de Godheid met de mensheid in de menselijke tempel plaatsvindt, is de burcht van de ziel. Ieder mens heeft een burcht, en deze wordt óf door Christus bezet, óf door de aartsvijand van Christus.

„Wanneer Christus bezit neemt van de vesting van de ziel, wordt de menselijke handelende persoon één met Hem. En hij die één is met Christus, zijn eenheid met Hem handhavend, Hem op de troon van het hart plaatsend en Zijn geboden gehoorzamend, is veilig voor de strikken

van de boze. Met Christus verenigd verzamelt hij voor zichzelf de genaden van Christus en wijdt hij kracht en bekwaamheid en vermogen aan de Heer in het winnen van zielen voor Hem. Door samenwerking met de Heiland wordt hij het instrument waardoor God werkt. Wanneer dan Satan komt en ernaar streeft bezit te nemen van de ziel, ontdekt hij dat Christus hem sterker heeft gemaakt dan de sterke, gewapende man.” Review and Herald, 12 december 1899.

De vesting van de ziel is het hart en de geest van de mens. De belofte van het nieuwe verbond duidt drie voornaamste beloften voor de gelovige aan. Hem wordt een land beloofd om in te wonen, zoals de Hof van Eden dat was voor Adam en Eva, hetgeen op zijn beurt het beloofde land voor Zijn verbond met het oude Israël vertegenwoordigde, hetgeen op zijn beurt het geestelijke, heerlijke land voor geestelijk Israël vertegenwoordigde, en welke alle drie getuigenis afleggen, regel op regel, van de belofte van de aarde die nieuw gemaakt zal worden, voor hen die overwinnen zoals Hij overwon.

Toen Adam en Eva zondigden, werden zij gedurende „zeven tijden” uit de hof van Eden „verstrooid”, en pas na zeven millennia wordt de aarde nieuw gemaakt en wordt de hof van Eden hersteld. De verstrooiing van het oude Israël gedurende „zeven tijden” werd getypeerd door de verstrooiing van Adam en Eva. Het verbond belooft een land om in te wonen, en dat was de belofte van een hersteld Eden. Het vertreden van het heiligdom en het heerleger vertegenwoordigt de voortschrijdende escalatie van de zonde binnen de menselijke familie, die begon met de zonde van Adam.

De twee andere beloften van het verbond zijn dat de gelovigen een nieuw lichaam en een nieuw verstand zullen ontvangen, ja, de gezindheid van Christus. Het lichaam is het vlees, de lagere natuur, en in betrekking tot Christus is het de gemeente. Het verstand is de hogere natuur; het is wat Zuster White aanduidt als de „burcht van de ziel”. Paulus leert duidelijk dat wij de gezindheid van Christus ontvangen op het ogenblik dat wij de vereisten van het evangelie aannemen, wanneer wij gerechtvaardigd worden. Hij leert ook dat wij geen nieuw en verheerlijkt lichaam ontvangen vóór de Wederkomst.

Zie, ik deel u een verborgenheid mee: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt, en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En wanneer dit vergankelijke onvergankelijkheid zal hebben aangedaan, en dit sterfelijke onsterfelijkheid zal hebben aangedaan, dan zal het woord vervuld worden dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning. Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning? De prikkel van de dood is de zonde, en de kracht van de zonde is de wet. 1 Corinthians 15:51–56.

Een leerstelling, waarvan Johannes zegt dat zij hen die in zulke bedrieglijke leringen geloven als antichrist identificeert, beweert dat Christus nooit een lichaam heeft aangenomen dat onderworpen was aan de gevolgen van de zonde, die vanaf Adams zonde hun uitwerking op het menselijk geslacht begonnen te hebben.

En elke geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is niet uit God; en dit is de geest van de antichrist, waarvan gij gehoord hebt dat hij komen zou; en hij is nu reeds in de wereld. 1 Johannes 4:3.

De wijn van Babylon (antichrist) die de „Onbevleete Ontvangenis” onderwijst, beweert dat Maria volmaakt gemaakt werd, evenals Adam en Eva vóór de zonde, opdat de geboorte van Jezus gebaseerd zou zijn op een ontvangenis van goddelijkheid (de Heilige Geest), met volmaakte menselijkheid (Maria). De valse leer van de Onbevleete Ontvangenis heeft geen betrekking op het moment waarop Jezus in de schoot van Maria ontvangen werd, maar op de wijze waarop Maria ontvangen werd met de volmaaktheid van Adam en Eva. Te suggereren dat het vlees dat Christus op Zich nam toen Hij kwam om de mens te verlossen zondeloos vlees was, dat niet de gevolgen van erfelijkheid in zich droeg, is een leer van de antichrist.

Want vele verleiders zijn in de wereld gekomen, die niet belijden dat Jezus Christus in het vlees gekomen is. Deze is een verleider en een antichrist. 2 Johannes 1:7.

Toen Christus werd opgewekt, wijst de inspiratie er zorgvuldig op dat Hij toen een verheerlijkt lichaam had. Zijn opstanding vertegenwoordigde de opstanding van de rechtvaardigen bij de Wederkomst, en daar ontvangen wij de verbondsbelofte van een nieuw lichaam.

„De tijd was gekomen dat Christus zou opstijgen naar de troon van Zijn Vader. Als goddelijke Overwinnaar stond Hij op het punt met de trofeeën van de overwinning terug te keren naar de hemelse hoven. Vóór Zijn dood had Hij tot Zijn Vader verklaard: ‘Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.’ Johannes 17:4. Na Zijn opstanding vertoefde Hij nog een tijd op aarde, opdat Zijn discipelen vertrouwd zouden raken met Hem in Zijn opgestane en verheerlijkte lichaam. Nu was Hij gereed voor het afscheid. Hij had het feit bevestigd dat Hij een levende Heiland was. Zijn discipelen hoefden Hem niet langer met het graf in verband te brengen. Zij konden aan Hem denken als verheerlijkt voor het hemelse heilal.” *The Desire of Ages*, 829.

De verbondsbelofte van een land om in te wonen wordt vervuld bij de vernieuwde aarde, wanneer Eden wordt hersteld en de verstrooiing van de mensheid van de eerste Adam gedurende de „zeven tijden” (zevenduizend jaar) ten einde is gekomen. De verbondsbelofte van een nieuw en verheerlijkt lichaam wordt bij de Tweede Komst vervuld, in een oogwenk.

“Het verhaal van Bethlehem is een onuitputtelijk thema. Daarin ligt verborgen ‘de diepte van de rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God.’ Romeinen 11:33. Wij verwonderen ons over het offer van de Heiland, dat Hij de troon van de hemel verwisselde voor de kribbe, en de gemeenschap van aanbeddende engelen voor de dieren van de stal. Menselijke trots en zelfgenoegzaamheid staan bestraft in Zijn tegenwoordigheid. Toch was dit slechts het begin van Zijn wonderbare vernedering. Het zou voor de Zoon van God een bijna oneindige vernedering zijn geweest de menselijke natuur aan te nemen, zelfs toen Adam nog in zijn onschuld in Eden stond. Maar Jezus aanvaardde de menselijkheid toen het menselijk geslacht door vierduizend jaar zonde verzwakt was. Zoals ieder kind van Adam aanvaardde Hij de gevolgen van de werking van de grote wet der erfelijkheid. Wat deze gevolgen waren, wordt getoond in de geschiedenis van Zijn aardse voorouders. Met zulk een erfelijkheid kwam

Hij om onze smarten en verzoeken te delen, en om ons het voorbeeld van een zondeloos leven te geven.” The Desire of Ages, 48.

Wanneer een mens aan de vereisten van het evangelie voldoet, ontvangt hij terstond een nieuwe gezindheid, namelijk de gezindheid van Christus, maar het lichaam, of zoals Paulus het ook noemt, het vlees, wordt veranderd bij de Tweede Komst. De lagere natuur, die uit de gevoelens bestaat, wordt bij de bekering niet weggenomen. Die gevoelens, die een onderdeel van het morele karakter vormen, blijven bestaan tot aan de Tweede Komst. Die gevoelens vertegenwoordigen het emotionele stelsel, dat met het hormonale stelsel verbonden is. Zij vertegenwoordigen de zintuigen die met het zenuwstelsel verbonden zijn. Alle elementen van de lagere natuur van de mens die als gevoelens worden beschouwd, zijn onderverdeeld in twee fundamentele categorieën. Het ene soort gevoelens bestaat uit de neigingen die wij van onze voorouders hebben geërfd, en de andere soorten gevoelens zijn aangekweekte neigingen die wij door onze eigen keuzes hebben ontwikkeld.

Sommige overgeërfde neigingen maken eenvoudigweg deel uit van het menselijke ontwerp, en sommige soorten overgeërfde neigingen zijn gericht op het kwade. De aangekweekte vormen van gevoelens zijn datgene wat wij door onze eigen keuzes tot stand brengen, en de overgeërfde neigingen worden overgedragen door „de grote wet der erfelijkheid”.

Jezus „nam de menselijke natuur aan toen het menselijk geslacht was verzwakt door vierduizend jaar zonde. Zoals ieder kind van Adam aanvaardde Hij de gevolgen van de werking van de grote wet van de erfelijkheid. Welke die gevolgen waren, wordt getoond in de geschiedenis van Zijn aardse voorouders. Met zulk een erfelijkheid kwam Hij om onze smarten en verzoeken te delen en ons het voorbeeld van een zondeloos leven te geven.” Met de gevolgen van vierduizend jaar van de werking van de grote wet van de erfelijkheid hield Jezus die neigingen altijd in bedwang door de uitoefening van Zijn wil, en nooit heeft Hij ook maar één keer meegewerkt aan het koesteren van enige zondige gevoelens.

Indien Jezus een menselijk lichaam had aangenomen, zoals vertegenwoordigd door Adam en Eva vóór zij zondigden, zonder de gevolgen te aanvaarden van de verzwakking van de mensheid die in de loop van meer dan vierduizend jaar van degeneratie had plaatsgevonden, dan zou Hij geen Voorbeeld hebben gegeven van hoe ieder kind van God kan overwinnen.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Velen beschouwen dit conflict tussen Christus en Satan als iets dat geen bijzondere betrekking heeft op hun eigen leven; en voor hen heeft het weinig belang. Maar binnen het gebied van ieder mensenhart wordt deze strijd opnieuw gevoerd. Nooit verlaat iemand de gelederen van het kwaad om in de dienst van God te treden, zonder de aanvallen van Satan te ondervinden. De verleidingen die Christus weerstond, waren juist die welke wij zo moeilijk kunnen weerstaan. Zij werden Hem in zoveel grotere mate opgedrongen als zijn karakter het onze te boven gaat. Onder het verschrikkelijke gewicht van de zonden der wereld dat op Hem rustte, doorstond Christus de beproeving ten aanzien van de begeerte, van de liefde tot de wereld, en van die zucht naar vertoon die tot aanmatiging leidt. Dit waren de verzoeken waardoor Adam en Eva ten val kwamen, en waardoor ook wij zo gemakkelijk ten val komen.

„Satan had op Adams zonde gewezen als bewijs dat Gods wet onrechtvaardig was en niet gehoorzaamd kon worden. In onze menselijkheid moest Christus Adams falen verlossen. Maar toen Adam door de verzoeker werd aangevallen, rustte geen van de gevolgen der zonde op hem. Hij stond in de kracht van volmaakte mannelijkheid en bezat de volle kracht van geest en lichaam. Hij was omgeven door de heerlijkheden van Eden en leefde dagelijks in gemeenschap met hemelse wezens. Zo was het niet met Jezus toen Hij de woestijn binnenging om met Satan te strijden. Gedurende vierduizend jaar was het menselijk geslacht afgenomen in lichamelijke kracht, in verstandelijk vermogen en in zedelijke waarde; en Christus nam de zwakheden van de ontaarde mensheid op Zich. Alleen op deze wijze kon Hij de mens redden uit de diepste diepten van zijn vernedering.

“Velen beweren dat het voor Christus onmogelijk was om door verzoeking te worden overwonnen. Dan had Hij niet in de positie van Adam geplaatst kunnen worden; Hij had de overwinning niet kunnen behalen die Adam niet behaalde. Indien wij in enigerlei opzicht een zwaardere strijd hebben dan Christus had, dan zou Hij niet in staat zijn ons te hulp te komen. Maar onze Heiland nam de menselijke natuur aan, met al haar aansprakelijkheden. Hij nam de natuur van de mens aan, met de mogelijkheid om voor verzoeking te bezwijken. Wij hebben niets te dragen wat Hij niet heeft verdragen.

“Bij Christus was, evenals bij het heilige paar in Eden, de eetlust de grond van de eerste grote verzoeking. Juist waar het verderf begon, moet het werk van onze verlossing aanvangen. Zoals Adam viel door de toegeving aan de eetlust, zo moet Christus overwinnen door de verloochening van de eetlust. ‘En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten gevestigd had, hongerde Hem ten laatste. En de verzoeker kwam tot Hem en zei: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen broden worden. Maar Hij antwoordde en zei: Er staat geschreven: De mens zal niet van brood alleen leven, maar van ieder woord dat uit de mond van God uitgaat.’”

„Van de tijd van Adam tot die van Christus had zelfbevrediging de macht van de eetlusten en hartstochten doen toenemen, totdat zij bijna onbepaalde heerschappij hadden. Zo waren de mensen verlaagd en ziekelijk geworden, en uit zichzelf was het voor hen onmogelijk te overwinnen. Ten behoeve van de mens behaalde Christus de overwinning door de zwaarste beproeving te doorstaan. Om onzentwil oefende Hij een zelfbeheersing die sterker was dan honger of dood. En in deze eerste overwinning waren andere kwesties begrepen die in al onze strijd met de machten der duisternis een rol spelen.” *The Desire of Ages*, 117.